

תת"ע 2373/02/15 - מדינת ישראל נגד אמנון חי משה

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תתע"א 2373-02-15 מדינת ישראל נ' משה אמנון חי
בפני כבוד השופט נאיל מהנא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אמנון חי משה

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של חציית קו הפרדה רצוף שלא נמצא לצידו קו קטעים בניגוד לתקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961.
2. נטען בכתב האישום כי ביום 28.01.15 סמוך לשעה 20.02, נהג הנאשם בקטנוע בכביש 44 לכיוון צומת שמשון, ועקף רכב אחר, תוך חציית קו הפרדה רצוף שלא נמצא לצידו הימני קו קטעים.
3. הנאשם כפר במיוחס לו וטען כי לא חצה קו הפרדה רצוף. לטענתו..
4. לנוכח כפירתו של הנאשם, התיק נקבע לשמיעת הראיות בפניי. מטעם המאשימה העיד רס"ל איתי נחום (להלן: "**השוטר איתי**"), אשר הבחין בנאשם מבצע את העבירה וערך את ההזמנה לדין וכתב האישום (ת/1) וכן ויקטור רויטר (להלן: "**השוטר ויקטור**") אשר הבחין גם הוא בנאשם מבצע את העבירה וערך מזכר לגבי נסיבות ביצוע העבירה (ת/3). מטעם הנאשם העיד הנאשם בעצמו.

דין והכרעה

5. תקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה קובעת, כדלקמן:
"נוהג רכב לא יעקוף, לא ינסה לעקוף ולא יסיט את רכבו שמאלה או ימינה כדי לעקוף רכב או בעל-חיים באחד מאלה:

...

(5) הוא חוצה קו הפרדה רצוף, אלא אם כן בסמוך לו בצדו הימני נמצא קו קטעים".

עמוד 1

6. על המאשימה הנושאת בנטל ההוכחה להוכיח מעבר לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו קרי; חצה קו הפרדה רצוף, וכי העובדות והראיות אינן מתיישבות עם מסקנה הגיונית אחרת כלשהי, זולת אשמת הנאשם. לעומת זאת, הנאשם, די לו בכך שיצביע על ספק סביר ויראה כי גרסתו הינה אפשרות מתקבלת על הדעת שיש לה אחיזה בחומר הראיות ושאיננה בבחינת השערה נטולת בסיס בראיות או אפשרות תיאורטית גרידא (ראה: י. קדמי, על הראיות, מהדורה משולבת ומעודכנת תש"ע - 2009, חלק רביעי, עמ' 1674-1681).
7. לאחר ששקלתי את חומר הראיות, שמעתי את העדים בפניי והתרשמתי מעדויותיהם, הגעתי למסקנה כי המאשימה הרימה את הנטל להוכיח את האשמה שיוחסה לנאשם מעבר לספק סביר. לאמור, הוכח בפניי מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם עקף רכב אחר תוך חציית קו הפרדה רצוף שלצידו הימני לא נמצא קו קטעים. הנאשם לא הצליח לסדוק סדק בראיות המאשימה ואף מעבר לכך ניהל דיון הוכחות מיותר שלא היה בו צורך.
8. אין מחלוקת כי הנאשם נהג באופנוע בכביש המדובר. אין גם מחלוקת שקיים קו הפרדה רצוף שאין לצדו הימני קו קטעים. המחלוקת העיקרית היא האם כטענת השוטרים, הנאשם חצה קו הפרדה רצוף בעת עקיפת הרכב המשטרתי ורכב אחר שנסע לפניו או שמא כטענת הנאשם הוא כלל לא חצה קו הפרדה רצוף וכי עצירתו היתה במקום אחר על ידי ניידת אחרת.
9. השוטר איתי נחום, העיד בפניי כפי שציין בנסיבות האירוע המפורטות בת/1 כי במהלך נסיעה ברכב שכור הבחין דרך מראה צד שמאל אורות מתקרבים של אופנוע. האופנוע נסע במקביל לרכב המשטרתי בנתיב הנגדי תוך שהוא עוקף אותו ואת הרכב שנסע לפניו, כאשר על פני הכביש מסומן היטב בצבע לבן קו הפרדה רצוף. השוטר ציין כי הנאשם ביצע את העקיפה תוך חציית קו ההפרדה הרצוף. השוטר הוסיף כי נסע אחרי רכב הנאשם תוך שמירת קשר עין רצוף עד לעצירתו.
- השוטר צייר סקיצה (ת/2) המתארת את נסיבות ביצוע העבירה לפיהן, הנאשם חצה את קו ההפרדה הרצוף בעת עקיפת הרכב המשטרתי והרכב שנסע לפניו.
10. השוטר ויקטור רוטר העיד גם הוא בפניי עדות שתאמה את עדותו של השוטר איתי נחום ולטענתו ישב בניידת במושב האחורי מאחורי הנהג והבחין באופנוע עוקף את הרכב המשטרתי שבו נסע ורכב נוסף שנסע לפניו תוך חציית קו הפרדה לבן רצוף שסומן על פני הכביש ובצידו הימני אין קו קטעים. השוטר ויקטור ציין כי רשם את מספר האופנוע ושמר על קשר עין רצוף עם האופנוע עד לעצירתו.
11. השוטרים נחקרו ארוכות על ידי ב"כ הנאשם אולם שניהם היו דבקים בנסיבות שתוארו בכתובים, ולא היה בחקירתם כדי להועיל לנאשם.
12. הנאשם ניסה לתלות הגנתו על כך שרכב משטרתי אחר עצר אותו וכי הוא נעצר במקום אחר רחוק ממקום ביצוע העבירה כך שלטענתו לא ניתן היה לשמור על קשר עין רצוף עימו, אולם לא היה בעדותו של הנאשם כדי להועיל להגנתו.
13. הנאשם ציין בפתח עדותו את הדברים הבאים: **"אני לא שוטר אך שומר חוק, הזיכרון שלי מצוין בעיקר כשמתנכלים אלי וגורמים לי להוצאות"** (עמ' 23 ש' 29). בהמשך ציין כי לא עבר על

פס הפרדה רצוף בשום מקטע וכי אף אחד לא הוריד אותו לשול מאחר והוא נסע על השול כשנעצר על ידי הניידת שהגיעה לטענתו מהכיוון הנגדי (עמ' 24 ש' 2).

14. לאחר ששמעתי את העדויות בפניי והקשבתי קשב רב לעדותו של הנאשם לא מצאתי לקבל את גרסתו. עדויותיהם של השוטרים היו מהימנות בעיניי ולא הוצג בפניי נימוק מדוע השוטרים יטפלו בנאשם אשמת שווא.

15. מעבר לסברה של הנאשם כי השוטרים מתנכלים לו לא הוצג לפני כל נימוק שיש בו לבסס הנחה כי מי מהשוטרים טעה או לא דיבר אמת. בהעדר טענות של ממש כנגד הגינותו של השוטר, מהימנותו אינה מוטלת בספק וביהמ"ש יכול לבסס עליה קביעות עובדתיות איתנות (ע"פ (י-ם) 2416/08 **גלבו** נ' מדינת ישראל).

16. יוער כי הנאשם החל במהלך עדותו לומר דברים שיש בהם כדי להפלילו, כגון טענתו שלא היה סיכוי שהשוטרים ישמרו על קשר עין עם רכבו מאחר והוא נהג באופנוע שמגיע תוך כ- 4 שניות למהירות של 295 קמ"ש. בהמשך חקירתו הנגדית ציין הנאשם כי הוא אף עקף מימין כי לטענתו קיימת תקנה שמקלה עם אופנועים העוקפים בשול ימני בזמן פקקים!!

לא ברור כיצד הגיע הנאשם למסקנה זו שקיימת הקלה לאופנועים שאין לה שום זכר בתקנות התעבורה. אולם מאחר וכתב האישום מייחס לו עבירה אחרת ומאחר והנאשם לא הוזהר כי הוא עלול להיות מורשע בעבירות אחרות המתגלות על פי העובדות כאמור בסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, לא מצאתי להרשיעו בעבירה האחרת.

17. בנסיבות אלה, אני קובע כי המאשימה הוכיחה את האשמה המיוחסת לנאשם מעבר לכל ספק סביר ועל כן אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

לסיכום

18. אשר על כן, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום קרי חציית קו הפרדה רצוף שלא נמצא לצידו קו קטעים בניגוד לתקנה 47(ה)(5) לתקנות התעבורה.

ניתנה היום, ג' אדר ב' תשע"ו, 13 מרץ 2016, במעמד הנוכחים